

— Тъй де. Че то съ пари всѣки ще дойде, нали? — И Наню се усмихна присторено.

— Баремъ десетъ лева, — помоли се Илия. — Оголѣло е детето, ходи за срамотитѣ.

— Е хайде! Ще му купя едни дрешки . . . отъ мене да замине . . .

Илия пригълтна мъчително и махна съ ржка: „Анатема дявола . . .“

Спомни си предупреждението на Коля: „Гледай да не иде и нѣщо друго.“ Спомни си, и се усмихна горчиво.

— Нейсе, — рече той гласно и допълни въ ума си: — Цѣло село го слушаше, само азъ се намѣрихъ да му се присмивамъ . . . Сама глава — криви смѣтки. Така ми се и падаше . . .